

Дамян Дамянов

Стихотворение, писано на
един заводски покрив

От приятелски длани понесен,
Вдигнат яко от яки ръце,
Аз до слънцето чак се възнесох,
Спрях до него лице пред лице.
Тук, навръх на заводския покрив,
Вдигнал ръст като втори комин,
На плещите си потни и мокри
Нося целия свод яносин.
Но от своята вис незамаян,
С незаслепени очи,
Не забравям аз силата, тая,
Дето тука със пот ме качи!
Не забравям ръцете, които ме издигнаха като перце!
Не, не са по-високи мечтите
От другарските яки ръце!
Не, не гоня аз място високо!
Ако днеска дера колена
Като котка по този чер покрив,
То е само проверка жестока
На моята височина!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8040>]